

τῆς Ἑλλάδος καὶ δράττομαι πάσης εὐκαιρίας νὰ προκαλῶ εἰς διαφόρους κύκλους περὶ αὐτῆς τὸν λόγον διὰ νὰ σπάσω τὰ μυῦτρα κανενὸς ὑβριστοῦ καὶ νὰ ἡσυχάσω. Δυστυχῶς δὲν μοὶ βοηθεῖ ἀρκετὸν ἡ γλῶσσα, ὥστε ν' ἀναλάβω ὑπὲρ αὐτῆς δημοσιογραφικὸν ἀγῶνα ἐδῶ, ἄλλως σὲ βεβαίῳ ὅτι εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνθέξῃ τις ἡσυχάζων, ὅταν ἀναγινώσκῃ τὸ τί ἐκαστοτε γράφεται καθ' ἡμῶν. Εἰς τὸ Daheim, τὸ εἰκονογραφημένον περιοδικόν, ἔγραφεν ἓνας ἀρχαιολόγος Δρ. C. Winterberes πρὸ ὀλίγου καιροῦ «εἰκόνα τῆς ἐνεστώσης καταστάσεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῶν πέριξ», ἐν ᾗ, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἔλεγεν ὅτι οἱ λύκοι καταβαίνουν μέχρι τῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν, ὅτι τὸ ὅπλοφορεῖν μέχρις ὁδόντων εἶναι ἀπαραίτητον τόσον, ὅσον ἐν Γερμανίᾳ τὸ ἔχειν τὴν κλειδα τῆς οἰκίας, ὅτι δὲν ὑπάρχουν σχεδὸν ξενοδοχεῖα, καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐκδράμῃ τις τρεῖς ὥρας μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν πρέπει νὰ ἔχῃ συνοδείαν, καὶ ὡς μόνον μετακομιστικὸν ἔχει τοὺς ἡμιόνους. Ἄλλος ἀρχαιολόγος ἔλεγεν ὅτι τὸν ἐσταματοῦσαν εἰς πᾶν βῆμα λησταί, ὅταν περιηγέτο τὴν Σπάρτην καὶ τοῦ ἐζήτουν, ἄλλος δέκα καὶ ἄλλος 15 δραχμὰς, διότι τόσον ἐφθινὰ ἐξετίμα τὸ ἐπάγγελμά του. Ἀφῖνω πλέον ὅτι διὰ τὴν φυλάκισιν τῶν ἐνόρκων κλπ. μᾶς ἔκριναν αἱ ἐφημερίδες ἀναξίους αὐτονομίας!»

ΤΑ ΕΝ ΚΡΗΤΗ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἀπὸ τοῦ TIBISCO, 20 Ἰουλίου 10 π. μ.

Κατήντησα νὰ πιστεύω ὅτι καὶ μετὰ τὸν διάβολον ἂν ἐπὶ τινα χρόνον συναναστραφῇ τις, θὰ αἰσθανθῇ κενόν τι γεννῶμενον ἐν τῇ καρδίᾳ του, ὅταν τὸν ἀποχωρισθῇ. Τοιοῦτόν τι καὶ ἐγὼ ἔπαθον καταλείπων τὰς Ἀθήνας, ἔνθα οὐχὶ διαβόλους, ἀλλὰ πλέον ἢ μίαν πεφιλημένην κεφαλὰς ἀφῆκα. Ἐν τούτοις ὠφείλον νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν μοῖραν μου, καὶ χθὲς

ἀπὸ βαθείας πρωίας, πλήρης βαρυθυμίας ἀορίστου ἐγερθεῖς, περισυνέλεξα τὰ ὀλίγα σκεύη, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸν πενιχρὸν τοῦ δωματίου μου κόσμον, καὶ ἐμπιστευθεὶς αὐτὰ εἰς ἀγαθὴν τινα γραίαν μέχρι τῆς ἐπανόδου μου, παρέλαβον τὸ μικρὸν δερμάτινον κιβώτιόν μου, καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἀποχαιρετήσας τὴν στέγην, ὑφ' ἣν τασάκις εὔρον ἄσυλον, μετὰ ψυχὴν βεβαρυμένην ὑπὸ τῆς μελαγχολίας, ἔλαβον τὴν πρὸς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἄγουςαν, ἐν συνοδείᾳ φίλων τινων ἐλθόντων ὅπως μετὰ προπέμψωσι. Κατήλθομεν εἰς Πειραιᾶ, ἔσπευσα δὲ νὰ ἐπιβιβάσθω τοῦ προωρισμένου νὰ ἐκτελέσῃ τὸν εἰς Κρήτην πλοῦν ἀτμοπλοίου Tibisco.

Ὅτε ἡγέρθην, τὴν ἐπαύριον, ἡ ἡμέρα ἦτο προκεχωρημένη, μακρὰν εἰς τὸν ὀρίζοντα ἤρχοντο ἤδη διαφανόμενα τὰ ὄρη τῆς Κρήτης. Περὶ τὴν 10ην π. μ. πλέομεν μεταξὺ τοῦ βραχέως ἀκρωτηρίου «Σπάθα» καὶ τοῦ ποιητικωτάτου «Μελέχα» ἡ κοινῶς Ἀκρωτηρίου ὑπὸ τῶν Κρητῶν καλουμένη. Πρὸ ἡμῶν ὑψοῦνται αἱ φαλακραὶ κορυφαὶ τῶν Σφακιωτικῶν ὄρεων, ἐκατέρωθεν δὲ αὐτῶν μακρὰ ἄλλυσις χαμηλωτέρων βουνῶν ἐκτείνεται βυθιζομένη εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ κλείουσα αὐτὰ καθ' ὅλην τὴν πρὸ ἡμῶν ἑκτασιν ἐλαφρὰ γαλανὰ νέφη ἐπιστέφουσι τὰς κορυφὰς αὐτῶν. Ἐχουσί τι τὸ σοβαρὸν, τὸ ἐπιβάλλον, τὰ μεγαλοπρεπὲς τὰ κρητικὰ ὄρη. Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά καθ' ἣν τὰ βλέπω· καὶ ὅμως πάντοτε, ὁσάκις ἀτενίζω αὐτὰ, μυστηριώδες αἰσθημα σεβασμοῦ, καταπλήξεως, θαυμασμοῦ, ἐνθουσιασμοῦ πληροῦσι τὴν ψυχὴν μου· αἰσθάνομαι τὴν καρδίαν μου εὐρυνομένην ἐν τῇ ἰσχνῇ σαρκίᾳ μου, ἐμαυτὸν δὲ μετεωριζόμενον εἰς τὰ μεσουράνια ὑψηλῶν. Ἐν ἐκάστῃ αὐτῶν πτυχῇ μοὶ φαίνεται ὅτι διακρίνω καὶ τὴν σκιὰν γίγαντός τινος, ἐκεῖ που ἐμφωλεύοντος ἡ γοητευμένη ὄρασίς μου νομίζει ὅτι βλέπει ἐπὶ τῶν ράχεων αὐτῶν τὸν καπνὸν τυραννοκτόνου μάχης, μοὶ φαίνεται δὲ ὅτι

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 506)

Ὁ Κάρλος καὶ ἡ Ζελιμὰ μετ' ἀγωνίας ἀνέμενον τὴν ἐπιστολὴν τῆς μαρκησίας, ἀλλὰ τοιαύτην δὲν ἔλαβον. Μετὰ δύο μῆνας ἀνυπομονῶν ὁ Κάρλος Σεβρὺ ἔγραψεν ἐκ νέου εἰς τὸν βαρόνον Δεσιμαίτζ.

Τὴν φορὰν ταύτην δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν.

Ἐγράψε δεύτερον, τρίτον γράμμα, ἀλλ' οὐδεμία ἀπάντησις.

Πραγματικῶς ὁ Κάρλος Σεβρὺ δὲν ἤξευρε τί νὰ σκεφθῇ, τί νὰ φαντασθῇ.

— Ἡμεῖς, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, εἴμεθα μικροὶ ἄνθρωποι· μᾶς ἀποστρέφονται, δὲν θέλουν μάλιστα νὰ λάβωσι τὸν κόπον νὰ μᾶς γράψωσι. Καὶ μόλα ταῦτα ὡς ἐνταῦθα ἐντολοδόχος τοῦ μαρκησίου ὀφείλω νὰ ἐνασχοληθῶ περὶ τῶν συμπερόντων τῆς μαρκησίας.

Ὁ βαρόνος δὲν ἤξευρε τοῦτο, ἡγνόει ὀλοτελῶς ὅτι ἡ νύμφη τοῦ εἶχεν ἀκόμη ἑκατομμύρια ἐν Βαταύτᾳ διὰ τῆς μετοχῆς εἰς ἐπικερδεῖς ἐπιχειρήσεις σπουδαίου ἐμπορικοῦ οἴκου.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 1850 οἱ ἐταῖροι τοῦ ἀρχαίου οἴκου τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ καὶ Σας, τῶν ὁποίων αἱ ὑποθέσεις ἦσαν ἐπὶ μᾶλλον λαμπραὶ, συνέστησαν ὑποκατάστημα ἐν Βεγγάλῃ εἰς Καλκούτταν θέλοντες νὰ ἐπεκτείνωσι τὸν κύκλον τῶν ἐργασιῶν των καὶ ἀνέθεσαν τὴν διεύθυνσιν εἰς τὸν Κάρλον Σεβρὺ.

Ὁ νεανίας παρεδέχθη τὴν πρότασιν εὐχαρίστως, διότι πλὴν τῶν ὠφελειῶν, ἃς ἔμελλε νὰ εὔρῃ ἐν τῇ νέᾳ θέσει αὐτοῦ, ἡσθάνετο καὶ τὴν χαρὰν ἐπὶ τῇ εὐτυχίᾳ τῆς Ζελιμὰς, ἐπιστροφούσης εἰς τὴν ὠραίαν πατρίδα τῆς, ἐν ᾗ φύονταν ὑπὸ τὸν καθαρὸν οὐρανὸν καὶ τὰ χλιαρὰ τοῦ ἡλίου θωπεύματα τὰ ὠραιότατα ἄνθη τοῦ κόσμου.

Ἐπὶ τρία καὶ ἥμισυ ἔτη ὁ Κάρλος Σεβρὺ διηύθυνε τὸν οἶκον τῆς Καλκούττης μετὰ φρονήσεως, δραστηριότητος, ἱκανότητος, μετ' ἐπιγνώσεως τῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα παρέσχον ταχέως φήμην καὶ εὐημερίαν, ἥτις ἀνθικμιλλᾶτο πρὸς τὸ κεντρικὸν κατὰστημα. Οἱ ἐταῖροι ἐπεκρότησαν τὴν σύστασιν τοῦ οἴκου τούτου καὶ ἰδίως διότι ἐξέλεξαν τὸν Κάρλον Σεβρὺ ὡς ἀντιπρόσωπον εἰς τὸν ὠφείλετο βεβαίως ἡ ἐπιτυχία τῆς διαχειρήσεώς των.

Οὕτω δὲ λίαν ἐξεπλάγησαν καὶ ἐλυπήθησαν μάλιστα, ὅτε ὁ διεθυντὴς ἀνήγγειλεν αὐτοῖς τὴν πρόθεσιν τοῦ νὰ

ἀκούω κρότον πυροβόλων μέχρι τῶν ὠτων μου ἐξικνούμενον. Ἡ θεὰ των μοι ἀναπολεῖ τὴν δόξαν των . . .

Ὅλονεν πλέομεν πρὸς τὴν ἀριστερὰν νῆσον· δεξιᾷ ἡμῶν παρὰ τὴν ἀκτὴν σειρὰ λόφων καταφύτων ἐξ ἀμπελώνων καὶ ἐλαιῶνων ἐκτείνεται, ἀριστερᾷ δὲ παραπλέομεν ξηρὰν λωρίδα γῆς, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ὁ ὀφθαλμὸς μαντεύει ἄλλην θάλασσαν γειτνιαζούσαν, τὸν λιμένα τῆς Σούδας· βαθμηδόν, ὥσπερ εἰσδύομεν εἰς τὸ βάθος τοῦ κόλπου, ἄρχεται ἀποκαλυπτομένη ὅπισθεν τῆς πρώτης σειρᾶς λόφων ἡ μαγευτικωτάτη πεδιάς τῶν Χανίων μετὰ τῶν πλουσιῶν καλλωνῶν της . . .

Ὁ θόρυβος τῶν περικυκλωσασῶν τὸ ἀτμόπλοιο λέμβων με διακόπτει, καὶ σπεύδω νὰ ἀποδιβασθῶ.

Σ. μ. μ. Ὁ συριγμὸς τοῦ ἀτμοπλοίου ἀνῆγγειλεν ἡμῖν ὅτι ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεως ἐγγίζει. Συγκεκινημένοι ἀντηλάξαμεν μετὰ τῶν φίλων τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀποχαιρετισμοῦ· μετ' οὐ πολὺ τὸ ἀτμόπλοιο ἀπῆρε, βραδὺ δὲ καὶ σοβαρὸν ἐν μέσῳ τῶν συναδέλφων του διαπλέον ἐξέρχεται τοῦ λιμένος, καὶ βαθμηδὸν ἀνελάμβανε τὴν κανονικὴν αὐτοῦ ταχύτητα. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην βροχὴ ραγδαία ἤρξατο καταπίπτουσα, πρὸς στιγμὴν δὲ ἐφοβήθη ὅτι θὰ ἔχωμεν δυσάρεστον ταξείδιον.

Χανέα, αὐθημερὸν 3 μ. μ.

Ὁ ἐπισκεπτόμενος πρώτῃν φοράν τὴν πόλιν τῶν Χανίων ξένος θὰ νομίσῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰσέτι πολὺ μακρὰν τῆς Κρήτης. Μὴ σᾶς φανῇ τοῦτο παράδοξον. Ἀκούων τις Κρήτην τί ἐννοεῖ; Χώραν προορισθεῖσαν διὰ τὴν ἐλευθερίαν. Καὶ ὅμως ἡ πόλις τῶν Χανίων εἶνε σχεδὸν τὸ ἀντίθετόν τοιαύτης χώρας, εἶνε πόλις μᾶλλον τουρκικὴ, τουρκικὴν ἔχουσα τὴν ὄψιν, καὶ τουρκικὴν κατὰ μέγα μέρος τὴν καρδίαν. Τοιαῦται εἰσὶ καὶ αἱ λοιπαὶ παράλιοι τῆς Κρήτης πόλεις. Ὁ ἐπικρατῶν ἐν αὐταῖς πληθυσμὸς εἶνε ὁ μουσουλμα-

νικός. Βερβερίνοι τῆς Βεγλέζης, Ἀσιανοὶ, ἐγγώριοι καὶ αἰθίοπες—λείψανα οἱ τελευταῖοι οὗτοι καὶ ἀπόγονοι ἀφρικανῶν δούλων—ἀλλήλοισι συμπεφυρμένοι, ἀποτελοῦσι μάζαν ἀνθρώπων, ἧς κύρια χαρακτηριστικὰ εἶνε φανατισμὸς ἄγριος, παχυλοτάτη ἀμάθεια καὶ βαθύτατον μῖσος κατὰ παντὸς ὅ,τι ἑλληνικόν. Πρέπει νὰ τὸν ἀκούσης τὸν Τούρκον τῆς Κρήτης, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν βλέπῃς συγχρόνως, με ποῖον πάθος, με ποῖαν γλώσσαν φαρμακωμένην προσφέρει τὴν λέξιν *Ἑλλάδα* ἣν ἐπὶ τὸ περιφρονητικώτερον ἀποκαλεῖ *Ἀγελλάδα*. Νομίζεις ὅτι δηλητήριον στάζει ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Πρέπει ἀπ' ἐτέρου νὰ ἀκούσης τὸν Ἕλληνα τῆς Κρήτης μετὰ ποῖου ἐνθουσιασμοῦ, μετὰ ποίας συγκινήσεως, μετὰ ποίας στοργῆς καὶ πόθου προσφέρει τὸ αὐτὸ ὄνομα, ὅπως δυνήθῃς νὰ σχηματίσῃς ἰδέαν τῆς ἀβύσσου τῶν αἰσθημάτων, ἧτις χωρίζει τὰ δύο στοιχεῖα τῆς Κρήτης. Ἐὰν τώρα λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν μὲν ταῖς πόλεσι κρατεῖ τὸ τουρκικὸν στοιχεῖον, ὅλονεν ἀναγκαζόμενον νὰ συσσωρεύηται ἐντὸς τῶν φρουρίων, ὅπισθεν αὐτῶν καὶ ἐν τῇ συγκεντρώσει ἐλπίζον νὰ εὕρῃ σωτηρίαν, ἐὰν λάβῃς ὑπ' ὄψιν ὅτι ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀκμάζει τὸ ἑλληνικόν, ἐν ἀπάσῃ τῇ ἐκδηλώσει τῆς ἰσχυρᾶς ζωτικότητός του, θὰ κατανοήσῃς πόσον ἀπέχουσιν αἱ πόλεις τῆς Κρήτης ἀπὸ τῶν ἐπαρχιῶν αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ ἀτμόπλοιο συρρίζει, ἐγὼ δὲ σπεύδω νὰ ἐξέλθω εἰς τὴν γενέτειράν κώμην μου, ὅπως ὑπὸ τὴν πατρίαν ἐστὶν ἀδεύθως τὰς ἀνυπομόνως ἀναμενούσας με μητρικὰς περιπτύξεις. Προσεχῶς ὀθελ

Ἰδαζος.

Ο Κ ΣΥΓΓΡΟΣ ΕΝ ΟΛΥΜΠΙΟΙΣ

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐξ Ὀλυμπίων, 18 Ἰουνίου 1883

Καθ' ἃ ὑμῖν προέγραφον, ὁ κ. Συγγρὸς μετὰ τῆς κυρίας

παρατινθῇ παρακαλῶν νὰ εὕρωσι τὸν ἀντικαταστάτην του. Ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐλησμονήθη ἐν τοῖς Γραφείοις, ὁ Κάρλος Σεβρὺ κατῴρωσε τέλος νὰ ἐξέλθῃ τῆς ἀδιεξόδου τῇ βοηθείᾳ τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ. Ἐκτοτε εἶχεν ἐργασθῇ ἀκόμη περισσότερον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἡμίφθη, συνέλεξε τοὺς καρποὺς τῆς ἐργασίας καὶ τῆς νοημοσύνης του. Ἦτο κάτοχος πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων.

Μὲ τὴν ποσότητα ταύτην, εἶπεν εἰς τὴν Ζελιμᾶ, δύναται τις νὰ ζήσῃ ἀνέτως εἰς οἰανδήποτε ἐπαρχίαν τοῦ κόσμου καὶ ἐν Παρισίοις ἀκόμη, ὅπου τὰ ἐξοδα εἶνε μεγάλα.

Ἄ! ποθῶ νὰ τὴν ἐπανίδω, τὴν ὥραϊαν Γαλλίαν, καὶ νὰ γνωρίσω αὐτὴν καὶ εἰς σέ, Ζελιμᾶ μου. Δὲν εἶσαι εὐχαριστημενῆ; ἔ;

— Μάλιστα, Κάρλε, μάλιστα! ὅπου ὑπάγῃς θὰ σοὶ ἀκολουθήσω πανταχοῦ, καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσω ποτέ, ποτέ!

Ὁ διάδοχος ἀφίκετο, ἔλαβε κατοχὴν τοῦ γραφείου. Ὁ Κάρλος καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀναχωρήσωσι καὶ ἀνέμενον, ἵνα ἐπιβιβασθῶσιν ἐπὶ τοῦ πρώτου ἀναχωρούντος ἀτμοπλοίου.

Ὁ Σεβρὺ ἐντολοδόχος τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ εἶχε κανονίσει τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ ἐντολέως αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐταίρων καὶ διαδόχων τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ. Οὗτοι μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας εἶχον μετρήσει τέσσαρα καὶ ἡμισυ ἑκατομμύρια εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Σεβρὺ ἐπ' ἀποδείξει. Τὸ μέγα τοῦτο ποσὸν εἶχεν ἀμέσως κατατεθῇ ὑπὸ τοῦ ἐν-

τολοδόχου ἐν τῷ ταμείῳ τῆς Βαταυικῆς Τραπεζῆς, σπουδαίου ὑποκαταστήματος τοῦ μεγάλου καὶ διασώμου τραπεζιτικοῦ οἴκου Βὰν Ὄσσε καὶ υἱοῦ ἐν Ἀστελοδάμῳ.

Ὁ Κάρλος Σεβρὺ καὶ ἡ σύζυγός του ἐπέβησαν ἐπὶ ἀτμοπλοίου τῆς ἐταιρίας τῶν Ἰνδιῶν, ὅπερ ἔμελλε νὰ προσεγγίσῃ ἐν τινὶ Ὀλλανδικῷ λιμένι.

Ἐφθασαν εἰς Ὀλλανδίαν, χωρὶς νὰ ὑποφέρωσι κατὰ τὸν πλοῦν, καὶ τοι ἡ Ζελιμᾶ ἦν ἐγκυος πολλῶν μηνῶν.

Ὁ γηραιὸς τραπεζίτης Βὰν Ὄσσε, ὅστις εἶχε γνωρίσει τὸν μαρκησίον Σαμαράνδ, ἐπειδὴ ἦτο στενὸς φίλος τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ, ἐδέχθη ἐγκαρδίως τὸν ἐπισκεπτήν λέγων αὐτῷ ὅτι τὸ κατατεθειμένον εἰς τὴν Βαταυικὴν τράπεζαν κεφάλαιον ἦν ὑπὸ τὴν διάθεσίν του, εὐθὺς ὥς ἠθελεν ἀπαιτήσῃ τοῦτο.

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ Σεβρὺ, τὸ ποσὸν τοῦτο δὲν ἐζήτησεν ἀκόμη ἀπ' ὑμῶν ἡ κ. μαρκησία Σαμαράνδ;

— Ἡ μαρκησία; εἶπεν ὁ τραπεζίτης ἐκπληκτός.

Ἦγνόνει ὅτι ὁ μαρκησίος εἶχε νυμφευθῇ.

Ὁ Κάρλος Σεβρὺ ἐπληροφόρησεν αὐτῷ πῶς ὁ Παῦλος Σαμαράνδ εἶχε νυμφευθῇ ἐν Βαταυίᾳ τὴν Λουκιάν Γλανδάς, μιγάδα ἀγγλίδαν καὶ κηδεμονευομένην ὑπὸ τοῦ Φιλίππου Δεβιλλιέρ, τὴν ἀναχώρησιν τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας διὰ τὴν Γαλλίαν, τοὺς γενομένους μετὰ τῶν ἐταίρων συμβιβασμοὺς, οἵτινες ἀπεδέξαντο αὐτὸν τὸν Σεβρὺ ὡς ἐντολοδόχον τοῦ μαρκησίου.

του ἀφίχθησαν ἐν Πύργῳ τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην *inco-gnito*. Τοῦτο εἰκάζεται ἀλανθάτως, διότι τὴν ἀφίξιν των ἐγνώριζε μόνον ὁ κ. Αὐγερινός, ὅστις μετὰ εὐαρίθμων καὶ λίαν στενῶν φίλων του παρευρέθη ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου, ὅθεν μετέβησαν κατ' εὐθείαν ἐν τῷ οἴκῳ του. Τὴν ἀφίξιν τοῦ κ. Συγγροῦ προσεδοκᾶτο εὐλόγως καὶ ἐπιστεύετο ὅτι ἤθελον πανηγυρίσει ἐμφαντικῶς οἱ Ἥλαιοι. Ἀλλ' ἀφοῦ, κατὰ τινα δημοτικὸν σύμβουλον, δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀφίξιν του ὁ λαὸς (καὶ ἔχει δίκαιον), ἐπόμεινον ἦτο νὰ τύχῃ ὁ κ. Συγγρός τῆς μονομεροῦς τοῦ κ. Αὐγερινοῦ ξενίας· καθ' ὅσον μάλιστα ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ τῆς κομματικῆς διαμάχης οὐδεὶς τῶν ἀντιπάλων του θὰ ἀπεφάσιζε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ξένον ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Αὐγερινοῦ. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ κ. Συγγρός ἐδέχθη μόνον τὰς ἐκφράσεις εὐχαριστίας παρὰ τῶν πολιτικῶν φίλων τοῦ κ. Αὐγερινοῦ καὶ ὄχι ὄλων, διότι εἰς πάντας ἡ τιμὴ αὐτῇ δὲν παρεχωρήθη. Καὶ ἂν ἀφατρίαστος καὶ ἐμψρων ἄλλοτρία ἐνέργεια δὲν ἐπέδρα ἐπὶ τῶν κατοίκων Δούβρας καὶ τινων περιούκων, ἡ ἐν Ὀλυμπίοις εἴσοδος τοῦ κ. Συγγροῦ θὰ ἦτο ψυχρὰ κατὰ γράμμα. Καὶ πράγματι οἱ χωρικοὶ οὗτοι αὐτοβούλως καὶ ἀξιεπαίνως κατανοήσαντες καθῆκον ἐπιβαλλόμενον, ἐξεδήλωσαν ἐμφαντικώτατα διὰ πυροβολισμῶν καὶ ζητωκραυγῶν τὸ αἰσθημὰ των, σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις καταδάντες ἐκ τοῦ χωρίου πρὸς ὑποδοχὴν του κατὰ τὴν στηθεῖσαν παρὰ τῷ ἀνεγειρομένῳ Μουσείῳ ὑπὸ τοῦ κ. Σίμβολδ καὶ τοῦ κ. Δημητριάδου ἀψίδα, ἐφ' ἧς διεκρίνετο ἡ ἐξῆς ἐπιγραφή: «Ὀλυμπία τῷ εὐεργέτῃ αὐτῆς Ἀνδρέᾳ Συγγρῷ προσφωνεῖ τὸ ὡς εὐπαρέστης.» Ἀμέσως ὁ κ. Συγγρός καὶ ἡ κυρία του, παρακολουθούμενοι ὑπὸ τῶν χωρικῶν, ἐπεσκέφθησαν τὰ μουσεῖα τῶν χαλκίνων καὶ τῶν λιθίνων εὐρημάτων, μελετήσαντες καὶ ἐξετάσαντες πάντα περιέργως καὶ ἐπισταμένως, μεθ' ὃ δεχθέντες καὶ τὰς εὐχαριστίας τῶν παρευρεθέντων, παρεκάθησαν ὑπὸ σκιὰδα ὥραιαν, στηθεῖ-

σαν ἐπίτηδες ἐπὶ λόφου ὑπερθεῖν τῶν Ὀλυμπίων ὑπὸ τοῦ κ. Καλούδη καὶ τῶν ἐπιστατῶν καὶ τῶν φυλάκων τῶν ἀρχαιοτήτων, μοχθησάντων πρὸς τοῦτο εὐχαρίστως, καὶ ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἦν τράπεζα παρὰ τοῦ κ. δημάρχου παρεσκευασμένη λιτῶς καὶ ἀρχαίως. Παρεκάθησαν δὲ εἰς τὸ γεῦμα οἱ ξένοι, ὁ κ. Α. Αὐγερινός καὶ τινες φίλοι του, ὁ ἀρχιτέκτων τοῦ Μουσείου, ὁ ἑφορος τῶν ἀρχαιοτήτων, οἱ παρὰ τοῦ κυρίου Συγγροῦ καὶ Αὐγερινοῦ εὐγενῶς προσκληθέντες καὶ οἱ παρευρεθέντες ἐγχώριοι. Ἐνταῦθα διημέφθησαν προπόσεις, ὁ κ. Κόκκαλης ἀπήγγειλε τὸ ποίημά του, ὅπερ ἀπέστειλε πρὸς δημοσίευσιν, ὁ προσφιλὴς καὶ καλλίφωνος κ. Κωνστ. Αὐγερινός ἐψάλλεν ὥραϊα κλέφτικα ᾄσματα, καὶ μετὰ τινα ἀνάπαυλαν ὁ κ. Συγγρός ἀνεχώρησεν, ἀποκομίσας εὐαρέστους ἀναμνήσεις ἐκ τῶν Ὀλυμπίων, τοὺς κατοίκους τῶν ὁποίων εὐηρέστησεν αὐτός τε καὶ καὶ ἡ κυρία του διὰ τῆς εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς των καὶ τῶν προσηνῶν τρόπων των, καὶ τῶν ὁποίων τὴν ἀγάπην προσείλκυσε. Ἐν τῷ συμποσίῳ ἐνεχειρίσθη αὐτῷ ψήφισμα τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Ὀλυμπίων, δι' οὗ ἀνακηρύσσεται ἐπίτιμος δημότης. Ὁμοιον ψήφισμα ἐγένετο καὶ ἐν τῷ δήμῳ Δετρίνων.

Τελευτῶν λυποῦμαι λέγων ὑμῖν ὅτι εἰς ὁμοίας περιστάσεις, προκειμένου περὶ ὑποδοχῆς ἀνδρῶν εὐεργετῶν τῷ ἔθνει πρέπει τὰ πολιτικὰ πάθη νὰ σιγῶσι. Πιθανὸν μὲν ὁ κύριος Αὐγερινός νὰ ἐπεζήτησεν, ὡς τινες ἀνοήτως διατείνονται, νὰ καρπωθῇ ἠθικόν τι ὄφελος ἐν τῇ προκειμένῃ εὐκαιρίᾳ, καὶ βέβαιον ἐπίσης ὅτι ὁ κ. Συγγρός ἀνεχώρησε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὰς εὐχαρίστους ἀναμνήσεις τῶν θαυλευθεῖσων αὐτῷ περιποιήσεων παρὰ τοῦ φίλου του τούτου, ἀλλ' ὁ λαὸς, ὅστις ἤξiou νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην του καὶ παρεκωλύθη, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ καταδικάζῃ τὰς τοιαύτας ταπεινάς σκέψεις.

Ἡ δὲ ἐν Ὀλυμπίοις ὑποδοχὴ τοῦ κ. Συγγροῦ, ἥτις προεκλήθη αὐθορμήτως, ἐδίδαξε τοὺς τολμήσαντας νὰ οἰκειο-

— Ποῦ εἶνε τώρα ἡ μαρκησία; ἠρώτησεν ὁ τραζίτης.
— Ἀγνοῶ ἀπολύτως· κατοικεῖ ἐν Παρισίοις, ὡς ὑποθέτω.
Ὁ τραπεζίτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ἡ σύζυγός μου, ἥς ἡ κυρία μαρκησία ὑπῆρξεν ἐπὶ ἑτῇ ἡ προστάτρια, ἡ σύζυγός μου καὶ ἐγὼ ἐγράψαμεν πολλὰς ἐπιστολάς. Ἡ σύζυγός μου ἔλαβε μίαν μόνην ἀπάντησιν, προγενεστέραν τοῦ θανάτου τοῦ κ. μαρκησίου. Καὶ ἐγὼ ἔλαβον ἐπίσης μίαν ἀπάντησιν λέγουσάν μοι ὅτι ἤδη ἐγνώριζον ὅτι ὁ κύριος μαρκησίου εἶχεν ἀπολεσθῇ ἐν τῇ θαλάσῃ. Ἐκτοτε πλέον τίποτε. Βλέποντες τοῦτο ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου ἐπαύσαμεν ἀπὸ τοῦ νὰ γράφωμεν.

— Τοῦτο εἶνε πολὺ παράδοξον.

— Μάλιστα, κύριε, εἶνε πολὺ παράδοξον· καὶ ἀπὸ πολλοῦ κατέχομαι ὑπὸ διαφόρων φόβων. Ἐν τούτοις δὲ, ἐὰν ἡ κυρία μαρκησία ἀπεβίωσεν, ὁ ἀνδράδελφός της, ὅστις ἀπῆντησεν εἰς τὸ πρῶτον γράμμα μου, θὰ ἐλάμβανε τὸν κόπον, νομίζω, νὰ μοὶ πληροφορήσῃ περὶ τῆς νέας ταύτης συμφορᾶς.

— Ἄ! Ὁ Παῦλος Σαμαράνδος εἶχεν ἀδελφόν;

— Ἐκ μητρὸς. Ἡ μήτηρ τοῦ μαρκησίου εἶχεν ἓκ δευτέρου νυμφευθῇ.

— Πῶς ὀνομάζεται ὁ ἀδελφός οὗτος;

— Βαρόνος Δεσιμαίζ.

— Βαρόνος Δεσιμαίζ! ἐπεφώνησεν ὁ τραπεζίτης.

— Τὸν γνωρίζετε;

— Ὡ! οὐχὶ στενῶς. Νομίζω ὅτι εἶδον αὐτὸν ἅπαξ ἡ δὲ. Εἶνε γνωστός, λίαν γνωστός, ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ· ἐν Παρισίοις γίνεται πολὺς πάταγος περὶ τὸ ὄνομά του· πάντες ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ, περὶ τῆς ἐν τῷ οἴκῳ πολυτελοῦς παρασκευῆς, περὶ τῶν ἵππων, τῶν ὀχημάτων, τῶν παλακίδων αὐτοῦ...

— Ὁ βαρόνος οὗτος Δεσιμαίζ δὲν δύναται νὰ ᾔην ὁ ἀδελφός τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, κύριε.

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ὁ τραπεζίτης μεδιῶν, δὲν πιστεύω ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχωσιν ἐν Παρισίοις δύο βαρόνοι φέροντες τὸ αὐτὸ ὄνομα.

— Ὁ πατὴρ τοῦ βαρόνου Δεσιμαίζ, ἀδελφός τοῦ μαρκησίου, εἶχε σχεδὸν καταβροχθίσαι τὴν περιουσίαν του, ὁ δὲ υἱός του ἦτο πτωχός.

— Εἴσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Βεβαιότατος, κύριε.

— Ἄ! εἶπεν ὁ τραπεζίτης, σύνωφρος.

— Σὰς παρακαλῶ, κύριε, μὴ κρύπτῃς ἀπ' ἐμοῦ τὴν σκέψιν σας, εἶπεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ, προδήλως συγκεκριμένως.

— Θεέ μου, δὲν ἤξεύρω τί νὰ σὰς εἶπω... Ὁ βαρόνος Δεσιμαίζ ἐνυμφεύθη γυναῖκα θελκτικὴν καὶ πλουσίαν, ἣν δὲν καθιστᾷ εὐτυχῇ. Εὐτυχῆς αὕτη δὲν δύναται νὰ καταστῇ, ἔνεκα τῆς ἀσώτου διαγωγῆς, τοῦ συζύγου της. Ἀλλὰ πρὸ τοῦ γάμου του, δηλαδὴ μῆνᾳς τινὰς μετὰ τὸν θάνατον

ποιηθῶσιν αὐτήν, ὅτι ὁ λαὸς δέον νὰ ἀφίηται ἐλεύθερος εἰς ὁμοίας περιστάσεις, καὶ νὰ μὴ τῷ ὑποδεικνύηται ἄλλοθεν τὸ καθήκον του πρὸς σκοπὸν, ὃν κατανοῶν δὲν ὑπακούει, καὶ ἐπομένως οἱ ἐργάται τῶν εἰσηγήσεων τούτων ἐκτίθεται.

Ἡλεῖος

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου. Εἰδήσεις ἐκ Φροσδόρφ λέγουσιν ὅτι ἡ κατάστασις τοῦ κόμητος Σαμβὼρ ἐτι μᾶλλον ἐδεινώθη ἐντὸς τῆς ἡμέρας.

Παρίσιοι, 5 Ἰουλίου. Ὁρίσθησαν αἱ βάσεις ὁμοφωνίας μεταξὺ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως καὶ τῆς ἐταιρίας τῆς διώρυχος τοῦ Σουέζ. Ὁ κ. Λεσέψ ἀνεχώρησεν εἰς Λονδίνον.

Ἀλεξανδρεῖα, 5 Ἰουλίου. Χθὲς ἐγένοντο 116 θάνατοι ἐκ χολέρας ἐν Δαμιέττῃ, 47 ἐν Μανσουρή, 6 ἐν Τκιρβρὶν καὶ 1 κροῦσμα ὑποπτον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

Ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν ἐκ χολέρας ἀποβιωσάντων εἶναι 1116, ἐξ ὧν οὐδεὶς σχεδὸν εὐρωπαῖος.

Παρίσιοι, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον 425. Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,47. Τουρκικὸν δάνειον 10,95. Ἡ νοποιημένον αἰγυπτιακὸν 375. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25.28.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Σήμερον τὴν πρωίαν ὁ Ἰωάν. Κούβελο, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν ὑπαστυνόμον τοῦ Β' τμήματος ὅτι ὁ ὑπρέτης του Γεώρ. Μουσοῦρος ἀφῆρσε χθὲς ἐκ τοῦ συρταρίου τῆς τραπεζῆς τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πραξιτέλους τυπογραφείου του δρ. 28. Ὁ ὑπαστυνόμος οὗτος συνέλαβε τὸν κατηγγεληθέντα καὶ κατέσχεν ἐπ' αὐτοῦ τὰς κλαπείσας δραχμὰς ἀτίνας ἀ-

τοῦ μαρκησίου Σαμαράνδ, ἥτο οὗτος πλουσιώτατος. Εἶχεν ἀγοράσει ἀντὶ πεντακοσίων ἢ ἑξακοσίων χιλιάδων φράγκων καὶ συνεκεύασε πολυτελέστατα τὸ κατὰ τὴν ὁδὸν τῶν Ἡλυσίων μέγαρόν του.

— "ὦ! εἶπεν ὁ Κάρολος Σεβρὺ, τύπτων τὸ μέτωπόν του ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει νέας τινὸς ἰδέας.

Ἐγενε κατωχρὸς καὶ ἔτρεμε νευρικῶς.

— Λοιπὸν, κ. Κάρολε Σεβρὺ; ῥώωτησεν ὁ τραπεζίτης.

— Οἱ λόγοι σας μὲ διεφώτισαν, κύριε. Καταλαμβάνω τέλος διατὶ τὰ γράμμάτα μου καὶ τὰ τῆς συζύγου μου ἔμενον ἄνευ ἀπαντήσεως. Ἡ κυρία Σαμαράνδ ἐγενε θυμὰ μαύρης τινὸς δυσφημίας.

— Κύριε Σεβρὺ, σκέπτομαι ὅπως σεῖς.

— Θὰ πληροφρηθῶ, κύριε, θὰ πληροφρηθῶ, σὰς τὸ ὀρκίζομαι!

Ἡ συνέντευξις παρστάθη ἀκόμη ὀλίγον καὶ συνεφωνήθη μεταξὺ τοῦ Καρόλου Σεβρὺ καὶ τοῦ τραπεζίτου, ἵνα τὸ κεφάλαιον μὲν εἰς τὰ ταμεῖα τῆς τραπεζῆς, μετέχον πασῶν τῶν οἰκονομικῶν ἐπιχειρήσεων, μέχρις οὗ ζητηθῇ ἀμέσως ὑπὸ τῆς κυρίας Σαμαράνδ.

— Ἀλλως, κ. Σεβρὺ, προσέθεσεν ὁ κ. Βάν "Ὅσεν, δὲν θὰ ἐγχειρίσω τὸ ποσὸν νύξημένον διὰ τῶν κερδῶν ἢ εἰς τὰς ἰδίας σας χεῖρας, διότι ὀριστικῶς, κ. Σεβρὺ, ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ δὲν γνωρίζω ἄλλον ἢ ὑμᾶς.

πέδωκεν εἰς τὸν κύριον.

— Κατεσχέθησαν σήμερον καὶ ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπαστυνόμου τοῦ Γ' τμήματος καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἱατροῦ κ. Εὐαγγέλη, μεγάλη ποσότης ὀπωρῶν βεβλαμμένων τῶν ὀπωροπωλῶν Γ. Χριστοδούλου καὶ Ἀντ. Μουρίκα καὶ σαρδέλαι καὶ κολιοὶ βεβλαμμένοι τῶν παντοπωλῶν Εὐστ. Παπασωτηρίου καὶ Ἀγγ. Ἀθανασοπούλου.

— Προσεβλήθη χθὲς κατὰ τὴν θέσιν Βάρην τοῦ Πειραιῶς ἐξ εὐλογίας ὁ Γ. Κανελλόπουλος ἐτῶν 10, ἀνεμβολίαστος καὶ περιορίσθη διὰ φύλακος.

ΠΗΛΟΣ 7 ἐτῶν πρώτου ἀναστήματος, ὑγιής, ὠραίος πωλεῖται δι' ἅμαξαν εἰς συμφέρουσαν τιμήν. Πληροφορία παρ' ἡμῖν.

Εἰς τὸ ΜΑΡΟΥΣΙ

τὴν ὥραν αὐτὴν πρὸ τῆς Κηφισοῦς ἐσοχὴν, μπορεῖτε νὰ εὑρητε ὅλας τὰς θερινὰς ἀναπαύσεις σας, εἰς τὸ νεόκτιστον ὠραίον, φωτεινόν, μεγαλοπρεπὲς, ἀνοιχτόκαρδον

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΜΑΡΟΥΣΙ

διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ φιλοκάλου καὶ εὐδιαθέτου νὰ γίνηται θυσία διὰ τοὺς πελάτας του κ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΝ Α. ΧΑΙΜΑΝΤΑ

Δωμάτια δι' ὕπνον ἐξοχικώτατα.—**Ἐπιπλα κατακαίνουργα.**—**Φαγητὰ τῆς στιγμῆς.**—**Κοτόπουλα καὶ παπάκια τῆς ὥρας.**—**Ρετσίνατο σαμπάνια.**—**Μπίρα μποτελίαις.**—**Νερὸ ἀθάνατο.**

— Μεταβαίνετε κατ' εὐθείαν εἰς Γαλλίαν, κ. Κάρολε Σεβρὺ;

— Οὐχί, κύριε, κατ' εὐθείαν μὲλλω κατὰ πρῶτον νὰ μεταβῶ εἰς Λονδίνον καὶ μετὰ ὅτε ἡ δέκα ἡμέρας σκοπῶ νὰ εὐρεθῶ εἰς Παρισίους.

— Δὲν θὰ βραδύνητε νὰ μᾶς διαβιβάσητε εἰδήσεις.

— Ἀμα ὡς μάθω τι βέβαιον περὶ τῆς κ. μαρκησίας, θὰ σπεύσω νὰ σας γράψω.

Οἱ δύο ἄνδρες οὐδὲν εἶχον ἄλλο νὰ προσθέσωσιν, ὁ δὲ κ. Βάν "Ὅσεν ὠδήγησε τὸν Κάρολον Σεβρὺ μέχρι τῆς κιγκλίδος τοῦ μεγάρου του.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, ὁ Κάρολος Σεβρὺ καὶ ἡ Ζελιμᾶ ἦσαν ἐν Λονδίῳ, ἐνθα δύο μόνον διέμειναν ἡμέρας, τὸν ἀναγκαιῶν χρόνον, ὅπως ἐπισκεφθῶσι τὴν πόλιν καὶ τοποθετήσωσι τὴν μικρὰν αὐτῶν περιουσίαν παρὰ τινι τραπεζίτῃ τῆς Ἰνδικῆς Ἐταιρίας, τὸν ὅποιον ὁ Κάρολος Σεβρὺ εἶχε γνωρίσει ἐν Καλκούττα καὶ μεθ' οὗ εἶχε συνδέσει φιλικὰς σχέσεις.

Ἐπιβάντες τοῦ ἀτμοπλοίου διεπέρασαν τὸ στενὸν τῆς Μάγχης καὶ ἐφθασαν τέλος εἰς Παρισίους, ὅπου κατέβησαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Χάβρης.

(Ἀκολουθεῖ)